

Otroctvo strachu

chmáry a prázdnota

Tomáš Žiška



Otroctvo strachu chmáry a prázdnota

Pusto na ulici, prázdno v meste. Prázdnota v mysli a prázdnota v srdci. Telo ako bez duše, bez úsmevu. V meste, kde býva smrť, mor, hlad, bieda a strach. Nádeje niet, radosti niet. Chmáry zachvátili svet. Strach a bôľ.

Klaňajúci sa Strachu do nemoty kráčajú. Chmáry a pustota. Taký zostal svet. Človek ako stroj. To je ten ľudský ideál? Hrubosť, teror, násilie, len kamenné kruté srdce prežije. Poslušnosť vládcovi strachu preveľká, radosť v srdciach zamyká. Vládca strachu bojí sa, bez kontroly neovláda druhých. Slobodná vôľa druhých je mu prekážkou, lebo bez ich strachu on je nič.

Svetielko nádeje horí v láske a v úsmeve. Zapaľuje ďalšie sviece v ľudských dušiach mnohých. A to mesto mení sa na radosť a života nádych, nové miesto a nový sen.